

JENNIFER L.
ARMENTROUT

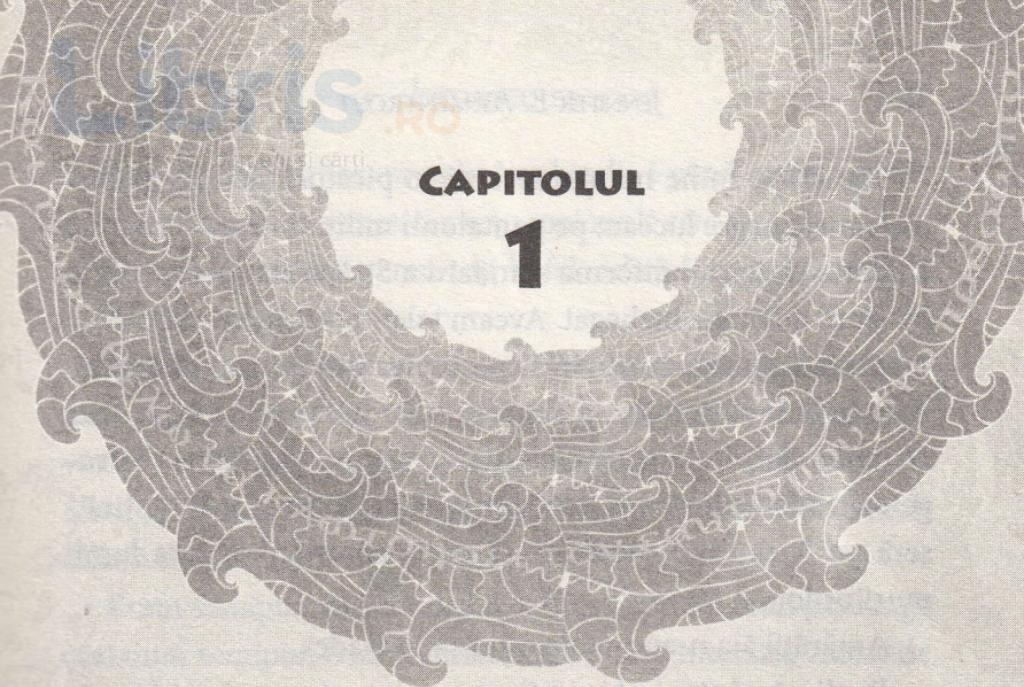
ÎNTOARCEREA

Seria
TITANII
∞ VOLUMUL 1 ∞

Traducere din limba engleză și note de
ALEXANDRA FUSOI

Corint
BOOKS

—2017—

CAPITOLUL

1

ÎN VILĂ ERA liniște, aşa cum mi-aș fi dorit să fie și în capul meu. Niciun zgomot – nici măcar o răsuflare greoaiă sau o vorbă șoptită. O adevărată binecuvântare.

Pașnic.

Decorul era însă altă poveste.

Din punctul meu de observație, aflat în capul scării principale, primul etaj, deschis și opulent, arăta de parcă prin ușile duble de bronz intrase un camion și descărcase pe podea un transport de SpaghettiOs¹. Totul era împroșcat cu roșu și mizerie și arăta de parcă o baterie întreagă de tunuri trăsese un șuviu interminabil de ravioli cu vită pe tavane și pereti... grămezi de hălci dintr-o grămadă de tipuri diferite de substanțe solide care se află în general *în interiorul* unui corp.

N-o să mă mai uit niciodată cu aceiași ochi la o conservă de Chef Boyardee².

---

¹ Marcă americană de conserve de paste făinoase în formă de „O”, cu sos de brânză sau roșii.

² Marcă americană de conserve cu paste, inclusiv ravioli.

Totuși, pe mine nu ajunsese nicio picătură de sânge. Cizmele mele negre luceau; pe pantalonii militari negri și cămașa Under Armour¹, uniforma standard a Străjerilor, nu era nicio picătură de sânge închegat. Aveam talente – talente majore.

Mi-am plimbat privirea peste încăperea de dedesubt. Asta trebuie să fi fost, de departe, una dintre cele mai reușite *Decontaminări* ale mele – ceea ce însemna găsirea și distrugerea trădătorilor care, acum mai mult de un an, îl susținuseră pe Ares când încercase să preia controlul asupra lumii muritorilor.

Amărății și-a născut nicio sansă în Hades.

Bieții pământeni obișnuiți care se amestecaseră unde n-ar fi trebuit zăcea morți printre odraslele olimpienilor. Dar majoritatea celor împrăștiati pe podeaua de dedesubt erau pur-sânge. Numele lor oficial era *Hematoi*. Mi-am dat ochii peste cap. Erau pe cât de îngâmfați le sugera numele. Erau produsul a doi semizei care și-o trăseseră. Sâangele lor erau considerat *pur* în comparație cu cel al categoriei complementare lor, semipurii, rodul împreunării dintre un pursânge și un muriator. Din simple considerente genetice, semipurii erau mai slabii decât purii. Aveau în ei mai puțin *eter*², substanța care înconjura Olimpul și era, totodată, însăși forța vitală care curgea în sâangele zeilor și în toate creațiile lor. *Eterul* ne permitea să ne simțim unii pe alții. Purii aveau în ei mai mult *eter* decât semipurii și de aceea purii puteau controla elementele, exact ca zeii, dar semipurii nu puteau. Societatea noastră fusese împărțită mii de ani, pentru că purii se consideraseră dintotdeauna

¹ Companie americană producătoare de îmbrăcăminte pentru activități sportive.

² Conform unor teorii antice, al cincilea element al Universului (alături de foc, apă, pământ și aer), din care sunt alcătuite corpurile cerești.

Respect pentru oameni și cărți

deasupra semipurilor, practic înrobindu-i până acum un an, doar din cauză că, genetic, aveau mai mult eter.

Dar când mureau, erau toți la fel, adică împuști, murdari și morți.

Mi-am întors privirea spre ușile duble căscate. Străjerii erau aici. Le simteam ezitarea de a intra în clădire, le simteam pe vârful limbii îngrijorarea. Un zâmbet mi-a încolțit pe buze. Știau că eram *eu* aici. Și ei mă puteau simți, dar eram ceva mult diferit de ei.

Eram semipur, dar eram și Apollyon, copilul unui pursâng și al unui semipur, o împreunare care fusese interzisă vreme de o mie de ani, pentru că un Apollyon era mai puternic decât ar fi putut spera vreodată să fie un pursâng sau un semipur.

Și întotdeauna ajungeam înaintea lor la ascunzătorile trădătorilor, aşa că Străjerilor nu le mai rămânea de obicei decât să strângă după mine, ceea ce sunt convins că-i încântă peste măsură.

Prima care a intrat a fost o femeie semipură, îmbrăcată exact ca mine. Părul negru era strâns într-un coc în vârful capului. Era mai în vîrstă, avea probabil vreo 35 de ani. Pentru un Străjer, era destul de neobișnuit să trăiască aşa de mult. S-a oprit chiar lângă intrare și tenul ei smeađ a pălit. A strâns în mâini pumnalele de titan, de parcă se aștepta să sară ceva nărăvaș de sub toată mizeria însângerată.

Femeia a ridicat bărbia, iar lumina de deasupra i-a brăzdat pomeții largi. Avea o cicatrice crestată sub ochiul drept, unde pielea era mai deschisă la culoare. M-a văzut și a incremenit.

Eu am zâmbit mai larg.

În urma ei, a năvălit un alt Străjer, aproape doborând-o. M-a văzut și a șoptit:

— Seth.

Îmi spusese numele de parcă găsise un monstru sub pat, iar mie mi-a cam plăcut. Apoi a apărut un alt Străjer și apoi încă unul. Al cincilea a aruncat o privire la proiectul meu de design interior și s-a prăbușit. Lovindu-se cu mâinile peste genunchi, a început să-și verse mațele.

Drăguț!

Societatea noastră ființă total necunoscută pentru muritorul de rând și funcționase vreme de mii de ani în baza a ceva cunoscut drept Orânduirea Rasei. Orânduirea fusese desființată, ceea ce însemna că semipurii nu mai erau obligați să aleagă între a deveni Străjeri – care să vâneze creaturi violente, să-i apere pe puri, să aplice legile și, în general, să moară al naibii de repede făcându-și treaba – sau servitori, o ocupație care nu prea era ocupație, ci mai degrabă sclavie. De atunci, mulți puri râzgâiați se înrolaseră să devină Străjeri, compensând pierderea semipurilor care începeau să zică „*nu-mi pasă de rahatul asta, m-am cărat*”.

Ceea ce nu era neapărat un lucru bun.

De exemplu, idiotul care vărsa pe toată podeaua mea însângerată era un pur. Când s-a îndreptat de mijloc, cam verde la față, s-a dat înapoi, scuturând din cap:

— Nu pot, a icnit. Nu pot să fac aşa ceva.

Apoi s-a întors și și-a mișcat curul pe ușă afară.

Am oftat. De-asta n-aveam de niciunel.

Femeia-Străjer avea coaie mai mari decât oricare dintre masculii care erau cu ea. S-a apropiat, pășind peste un picior care-i aparținuse tipului care... nu, piciorul *ăluia* era lângă scară. Nu știam de unde apăruse primul. A deschis gura de parcă ar fi dat să vorbească, iar eu abia așteptam să aud ce-avea

Respect pentru oameni și săni
de zis, dar apoi aerul din încăpere s-a schimbat, saturându-se de electricitate și un freamăt de energie. Glifele antice mi s-au răspândit pe piele, învolburându-se și formând sigiliu de protecție pe tot corpul.

O coloană de lumină albastră pâlpâitoare a străpuns tavanul înalt, coborând până-n podea, la câțiva pași de femeia-Străjer. În lumina care se risipea, s-a arătat un zeu.

Străjerii s-au dat înapoi în pripă. Câțiva s-au aruncat în genunchi, fără să dea atenție mizeriei de pe podea. Eu, în schimb, am ridicat mâna dreaptă și m-am scărpinat pe frunte cu degetul mijlociu.

Personajul care-mi plăcea cel mai puțin din tărâmul muritorilor, Olimp și Tartar la un loc îmi rânjea infatuat, încrucișându-și brațele la piept. Și-a dat pe spate capul lui plin de fumuri, afectat, jalnic și, în general, inutil și s-a uitat la mine cu ochi de un alb pur – fără pupile, fără irisuri. O ciudătenie dată naibii.

— Am simțit o perturbare a forței, mi-a zis.

Mi-am mijit ochii și am suflat exasperat.

— Pe bune, ai citat o replică din *Războiul stelelor*?

Apollo, zeul Soarelui și al altor chestii enervant de importante care împiedicau practic uciderea lui dacă nu voiai să termeni și lumea, a ridicat dintr-un umăr.

— Poate că da.

Avusesem o seară bună. Mâncasem la cină mușchi de vită și homari. Omorâsem niște oameni. Speriasem niște puri și niște semipuri. Aveam de gând să mai fac o vizită la colegiul de fete pe care-l descoperisem acum vreo trei luni. Fetele alea pot înveseli orice băiat. Dar acum apăruse *el*. De-aici încolo, totul avea să se ducă naibii.

Respect pentru legea și cărțile românești

Mă furnica pielea de furie, făcând glifele să se agite întruna. Apollo și cu mine ne știam bine din trecut – un trecut foarte nasol. Nu mă putea ucide. Nu știam sigur cum m-ar fi putut ucide oricare alt zeu olimpian, dar știam c-o s-o facă până la urmă. Atâtă doar că nu încă – mai aveau nevoie de mine.

— Ce vrei?

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Într-o bună zi o să mi te adrezezi cu respect, Apollyon.

— Într-o bună zi o să-ți dai seama că nu te respect.

Străjerii din încăpere s-au holbat la mine de parcă tocmai îmi dădusem jos pantalonii și-mi bătâiam mădularul pe la nasul lor.

Pe buzele zeului s-a ivit un zâmbet subțire, un zâmbet de genul *ascunde-ți-copiii-și-pe-cei-dragi*, dar, cum n-aveam aşa ceva, nu mă intimida.

— Trebuie să stăm puțin la taclale.

Până să-i pot răspunde, a pocnit din degete, iar eu m-am trezit deodată în fața vilei, cu cizmele în nisip, cu miroslul de sare copleșindu-mi toate simțurile și cu vuietul oceanului în spate.

În gât mi s-a ridicat un mârâit de furie.

— Nu-mi place deloc când faci asta.

A zâmbit și mai larg.

— Știu.

Pur și simplu nu puteam suferi chestia asta, iar nenorocitul o făcea de câte ori putea – de obicei, cam o dată la cinci minute când eram în prezența lui și în general fără niciun rost. Uneori, mă arunca pe neașteptate dintr-o cameră într-alta, doar de-al naibii. Ultimul an din viața mea chiar îmi pusese la încercare puțina mea răbdare.

Mă furnica pielea de furie, făcând glifele să se agite întruna. Apollo și cu mine ne știam bine din trecut – un trecut foarte nasol. Nu mă putea ucide. Nu știam sigur cum m-ar fi putut ucide oricare alt zeu olimpian, dar știam că-o să-o facă până la urmă. Atâtă doar că nu încă – mai aveau nevoie de mine.

— Ce vrei?

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Într-o bună zi o să mi te adresezi cu respect, Apollyon.

— Într-o bună zi o să-ți dai seama că nu te respect.

Străjerii din încăpere s-au holbat la mine de parcă tocmai îmi dădusem jos pantalonii și-mi bățâiam mădularul pe la nasul lor.

Pe buzele zeului s-a ivit un zâmbet subțire, un zâmbet de genul *ascunde-ți-copiii-și-pe-cei-dragi*, dar, cum n-aveam aşa ceva, nu mă intimida.

— Trebuie să stăm puțin la taclale.

Până să-i pot răspunde, a pocnit din degete, iar eu m-am trezit deodată în fața vilei, cu cizmele în nisip, cu miroslul de sare copleșindu-mi toate simțurile și cu vuietul oceanului în spate.

În gât mi s-a ridicat un mărâit de furie.

— Nu-mi place deloc când faci asta.

A zâmbit și mai larg.

— Știu.

Pur și simplu nu puteam suferi chestia asta, iar nenorocitul o făcea de câte ori putea – de obicei, cam o dată la cinci minute când eram în prezența lui și în general fără niciun rost. Uneori, mă arunca pe neașteptate dintr-o cameră într-alta, doar de-al naibii. Ultimul an din viața mea chiar îmi pusese la încercare puțina mea răbdare.

Respect pentru oameni și cărti

Metoda mea de îndeplinire a ordinelor voastre? Aș zice că ai lucruri mai bune de făcut decât să răsari aici și să te văicărești că fac eu mizerie.

— Nu e vorba doar că faci mizerie, Seth, și știi și tu. E vorba de *tine*.

A început să-mi zvâcnească un mușchi în maxilar. Am pricoput ce spunea.

— Åsta sunt eu acum. Așa că asta-i situația. Am dat să mă întorc. Dacă asta e, eu am plecat, am spus. Sunt niște fete pe care vreau...

— Nu de-asta sunt aici.

Am închis ochii și am înghițit un șuvoi de blesteme. Sigur că nu. M-am răsucit din nou spre el.

— Ce-i?

Apollo nu răspunse imediat.

— Îți aduci aminte de Perse?

— Åăă... Nu. Am uitat cu totul despre titanul de doi metri și ceva pe care l-am eliberat din Tartar. Mi-a ieșit complet din minte.

Voceea îmi mustea de sarcasm, iar scăparea de electricitate statică din ochii lui cu totul albi îmi arăta că l-a remarcat. Iar asta m-a înveselit ridicol de tare.

— L-ați prins?

— Nu tocmai.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce surpriză!

Eliberarea lui Perse fusese un efort disperat în lupta împotriva lui Ares. Titanul era probabil singurul lucru de care se temea Zeul Războiului, iar hotărârea să-i aşternem covorul roșu spre tărâmul muritorilor fusese riscantă. În schimbul ajutorului, i se promisese eternitatea în Câmpile Elizee – dacă se

Respect pentru oameni și cărti

purta frumos. Evident, *nu* se purtase frumos, iar în momentul în care Ares fusese eliminat, titanul dispăruse... să se ocupe de ce s-ar ocupa zeii străvechi după ce au fost adormiți vreo câteva milenii.

Bag mâna în foc că avea de-a face și cu ceva partide de sex. O grămadă.

— Sarcasmul și jigodismul tău obișnuit nu sunt necesare, a remarcat Apollo degajat.

Am rânit la el.

— Nu cred că există cuvântul „jigodism”.

— Există dacă zic eu. Apollo a tras adânc aer în piept, semn sigur că starea lui de spirit se aprobia de punctul aruncă-l-pe-Seth-în-oceanul-din-zonă, apoi a spus: Perseus a reușit să facă inimaginabilul.

Erau o grămadă de chestii pe care eu le-aș fi considerat inimagineabile, cum ar fi, să zicem, jumătate din ce făceau zeii în fiecare zi.

— Trebuie să mai restrângi definiția.

A clipit și, când a redeschis ochii, erau mai normali. Nu cu totul normali, dar acum avea pupile și irisuri. Avea ochii de un albastru intens, spre indigo, când s-a uitat în ochii mei de culoarea chihlimbarului.

— A mai eliberat și alți titani.

— Asta nu-i... *stai*. Ce?

— A mai eliberat și alți titani, Seth.

Acum îmi captase atenția.

— Pe *toți*?

— Șapte, a confirmat Apollo. Inclusiv pe Cronos.

Beleaua dracului în Hades... la asta *nu* mă aşteptasem. Am făcut un pas înapoi, lăsându-mi mâinile în solduri în timp ce cugetam la evenimente.

— Cum mama naibii s-a putut întâmpla aşa ceva? Hades dormea în post sau cum?

— Da, Seth, a tras un pui de somn și Perseus s-a strecurat pe ușă din spate și le-a dat drumul. După aia au spălat putina prin Valea Plângerii, s-au oprit să facă un picnic și apoi s-au hotărât să plece încetășor din Infern, în timp ce Hades o freca și nu făcea nimic.

Suna verosimil.

— Nu, s-a răstit el, cu ochii albaștri aruncându-i văpăi. Hades nu dormea în post. Niciunul dintre noi nu dormea, dețineau idioți ce ești.

Am ridicat o sprânceană.

— Păi, *asta* chiar nu era necesar.

Apollo nu m-a băgat în seamă.

— Folosește-ți și tu creierul măcar o dată, Seth. Ești băiat istește. Știi că ești. Și știai al naibii de bine că, dacă Ares a fost eliminat, o să urmeze o reacție în lanț.

— Mda. S-ar *putea* să-mi aduc aminte.

S-a dat cu un pas zdravăn înapoi și am știut că o făcea ca să nu mă pocnească și să văd stele verzi.

— Știam că o să fie efecte secundare. A fost un risc pe care a trebuit să ni-l asumăm – aşa cum a fost și să-l eliberăm pe Perseus. Dar când a murit Ares, toți am fost slăbiți într-un fel sau altul. Nu ne-am dat seama că una dintre cele mai mari fisuri în armura noastră o să fie sigiliile de protecție care-i țineau în temniță pe titani. Cum și-a dat seama Perseus și cum a ajuns în Tartar ca să-i elibereze nu se știe și, de fapt, nici nu mai contează în momentul asta. Unii dintre ei sunt liberi. Și sunt liberi și niște suflete – umbre. Și nu doar niște suflete obișnuite, ci suflete străvechi care i-au susținut pe titani când domneau.